

Al primer capítol de aqueixa rubrica, havem dit més o manco cosa són les maneres de diure. És just també diure que aquestes locucions poden ésser proverbis, comparacions, juraments, o flastomies. Totes aquestes maneres d'expressió fanen part (del lèxic) de una llengua, (com diuen los estudiosos lingüistes), con la nostra que tenim de la mantendre sempre més vital.

Dit això, i feta aquesta premissa, anem a presentar la manera de diure: **“Lo cutxo de l'hortolà no menja, ni deixa menjà.”**

També aquesta expressió popular és assai comú, i no sempre l'amprem amb el significat just, perquè segons la mia modesta opinió aqueixa locució és riferida a persones honestes, que són al servici de la comunitat, per custodir bens que són de tots i, doncs té de vigilar que ningú los robi o los “mengi”. En síntesi podem diure, quan cerquem de corrompir qualque persona per tendre plaers (il·lècits i doncs il·legals) si no fa lo que volem les considerem com lo cutxo de l'hortolà.

Per això és usual que l'hortolà tengui un cutxo de guàrdia, pels mals intencionats que li podem robar los bens.

Qunats de aqueixos cuxto hi farien menester.

De no confundir amb lo cutxo de sota de la mesa.... que és de tota altra raça.

Vito Loy